

Αλέκος Κυραρίνης

Καρδιά Νήφουσα

27 Ιουλίου – 9 Σεπτεμβρίου, 2013

Πόρος

Το εγγενές χαρακτηριστικό στη ζωγραφική του Κυραρίνη είναι ο εξαιρετικά έντονα υπερβατικός χαρακτήρας, που προκύπτει από την αμέριστη ελευθερία της έκφρασής του, αλλά και τη βαθιά αγάπη του στη βυζαντινή τέχνη και τη λαϊκή μαρμαροτεχνία, την οποία καλά κατέχει. Συνειδητά χρησιμοποιεί μια δισδιάστατη υφή με δικές του κλίμακες αναλογίας και με πλήρη αδιαφορία για την απόδοση του πραγματικού παραπέμποντας στην κληρονομιά της λαϊκής τέχνης. Παράλληλα παραθέτει μορφές και σύμβολα χωρίς προοπτική και σκορπάει διάχυτα λευκούς γραμμωτούς φωτισμούς, σαν φωτεινές ανταύγειες, δάνεια της βυζαντινής εικονογραφίας.

Πίσω από τον υλικό κόσμο που ζωγραφικά προβάλλει, αφήνει να διακριθεί μια πνευματικότητα αποκαλύπτοντας συναισθήματα, εντάσεις, προβληματισμούς και κοσμοθεωρίες. Άυλες σαρκωμένες μορφές, αρχετυπικά σύμβολα οικεία και ανοίκεια, τερατώδεις και θείες φιγούρες συνυπάρχουν σε μια «αναγνωρίσιμη» και «απέραντη» αρμονία και συντελούν στη βαθιά εσωτερικότητα των έργων. Στις συνθέσεις του κυριαρχεί μια θρησκευτική μυστικοπάθεια που ταλαντεύεται μεταξύ κατάνυξης αλλά και έξαρσης.

Τίποτα στην τέχνη του δεν είναι δεδομένο, ούτε στατικό. Όλα έχουν κίνηση, συμπορεύονται, διαπλέκονται και ακατάπαυστα παλεύουν μεταξύ τους, όπως το καλό με το κακό. Με ευρηματική χρήση των όγκων και πρωτόγνωρες συνθετικές ισορροπίες περνά από τα πρωτόλεια φυτικά στοιχεία στα πρόσωπα, στους δρακοκτόνους και τους δράκους, προμηνύοντας απροσδιόριστες διαστάσεις δράσης. Ανάμεσά τους προκύπτουν τεχνικά χρωματισμένα διάκενα, που δίνουν την ψευδαίσθηση του βάθους και του ανάγλυφου, ενώ συνδράμουν δυναμικά σ' ένα, μερικά, αφαιρετικό ύφος. Οι φιγούρες ανθρώπων ή δαιμόνων αν και είναι επιτηδευμένα απλοϊκές, χωρίς

περίσσια πλαστικότητα, είναι ωστόσο εκφραστικές και εμφανίζονται κυρίαρχες, άλλοτε εντελώς στατικές και άλλοτε μερικώς κινητοποιημένες.

Η απόδοσή τους με απλούς χρωματικούς συνδυασμούς σε ελάχιστες τονικές κλίμακες, όπως και όλα τα υπόλοιπα στοιχεία της σύνθεσης – μέχρι και οι παραμικρές λεπτομέρειες – αφήνει να διαφανεί ο έντονα συμβολικός χαρακτήρας τους. Ο καλλιτέχνης προκαλεί μ' αυτό τον τρόπο τον θεατή να διεισδύσει στο έργο του, για ν' αποσαφηνίσει τη λυτρωτική γραφή του μέσα από τις προσωπικές αφηγήσεις και ν' ανακαλύψει έναν μεγάλο μικρόκοσμο, που ο ίδιος επαναπροσδιορίζει ακατάπαυστα.

Η διάχυτη ποιητική διάθεση των έργων τού Κυραρίνη ανιχνεύεται και στην ιδιάζουσα αισθητική του, που συνυπάρχει με μια έντονη εξπρεσιονιστική επιθυμία, η οποία αιωρείται απροσδιόριστα ως τεκμήριο στοχαστικής αναφοράς. Τα τελευταία αυτά έργα του, τα συστηματικά παλίμψηστα, με την επιπεδοανάγλυφη μορφή τους - οφθαλμοφανή ή όχι- και την εννοιολογική φόρτιση διακατέχονται από μια έκδηλη «διακοσμητική διάθεση», όπως την αποκαλεί ο ίδιος, προδίδοντας και τη χαρμολύπη του ασυμβίβαστου σκεπτόμενου ανθρώπου.

Λουίζα Καρατιδάκη